

že by sporné parcely nebylo lze pojímati jako parcely stavební. I tu jde jen o náhradu skutečné škody, která stěžovateli podle jeho tvrzení znehodnocením parku vzešla. V přípravném spise rozšířil žalující československý stát žalobu také na zaplacení 60.000 Kč, jež požaduje jako odškodnění stromoví a rostlinstva na sporných parcelách. Této rozšířené žalobní prosbě nelze rozuměti jinak, než že požadovanou částkou 60.000 Kč se domáhá československý stát náhrady škody za ono rostlinstvo a ono stromoví, které následkem dolování žalované již zašlo, pokud se týče uschlo. Za ono rostlinstvo, jež zašlo, po případě uschlo před 1. lednem 1924 žalujícímu státu z důvodů pod I. uvedených náhrada na odškodnění nepřísluší. Pokud pak jde o rostlinstvo a stromoví, jež zašlo nebo uschlo po 1. lenu 1924, bude třeba vzhledem k tomu, co o početi lhůty promlčecí podle § 1489 obč. zák. již bylo uvedeno, zjistiti, zda znalost československého státu o škodě byla teprve v posledních třech letech před uplatněním tohoto nároku na odškodnění taková, že žaloba dříve podána býti nemohla, pokud se týče zda taková znalost škody byla tu již dříve. Teprve po zjištění těchto okolností bude možno posouditi, zda a pokud žalobní prosba o zaplacení odškodnění 60.000 Kč, pokud se týče která část tohoto odškodnění je promlčena. Škoda, která vzešla teprve v posledních třech letech před žalobou, by ovšem promlčena nebyla.

Čís. 14740.

K § 27 zák. o ochr. náj. ve znění vyhlášky min. soc. péče čís. 62/34 Sb. z. a n.

Předpis tento se nevztahuje na případ, v němž smluvní stranou jako nájemník nového bytu jest dřívější pronajímatel, třebaže najal byt pro svého dřívějšího nájemníka.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1935, Rv I 1821/35.)

Žalované bylo dána soudem dne 3. března 1932 svolení k výpovědi Štěpána K-e z bytu žalovanou mu pronajatého s podmínkou, že mu bude opatřen náhradní byt. Tuto podmínku splnila žalovaná tak, že najala v l a s t n í m jménem pro Štěpána K-e byt od žalobců, z něhož jest jí nyní dána výpověď. Proti žalobě namítla žalovaná nedostatek pasivní legitimace, tvrdíc, že vypovídaný byt jest ve skutečnosti náhradním bytem, který byl opatřen Štěpánu K-ovi podle soudního usnesení ze dne 3. března 1932, takže ve skutečnosti pravým nájemcem jest Štěpán K., případně podle § 6 zák. na ochr. náj. jeho manželka. P r v ý s o u d ponechal výpověď v platnosti. O d v o l a c í s o u d prohlásil výpověď za bezúčinnou. D ů v o d y: Otázka, zda původní byt Štěpána K-e požíval ochrany nájemníků, byla zodpověděna pravoplatně kladně ve věci o svolení k výpovědi z tohoto bytu. Ze smlouvy mezi vypovídací a vypovídaným ujednané je pak zjištěno, že smlouva o vypovídaném bytu byla uzavřena mezi žalobci jako pronajímateli a vypovídaným družstvem jako najímatelem a to výslovně pro Štěpána K-e, jenž měl též platiti část ročního nájemného. Vypovídací si byla tedy vědoma toho, že byt

vypovídanou pro Štěpána K-e najímaný je náhradním bytem za byt původní, požívající ochrany nájemníků. Vzhledem k tomu dle § 27 zák. o ochraně nájemníků ve znění vyhlášky čís. 62/34 sb. z. a n. vztahuje se ochrana nájemníků i na tento byt a okolnost, že snad Štěpán K. během doby zemřel a byt obývá jeho vdova, je pro posouzení otázky, zda ochrana nájemníků se na byt více nevztahuje, vzhledem na ustanovení § 6 téhož zákona nerozhodná. Vzhledem k tomu, že byt vypovídáním družstvem od vypovídající najatý spadá pod ochranu nájemníků, nebyla výpověď vypovídající přípustnou.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Právě-li odvolací soud, že sporný byt je »náhradním bytem« ve smyslu § 27 zákona o ochraně nájemníků ve znění vyhlášky ministra sociální péče ze dne 24. května 1934 čís. 62 sb. z. a n., nejde o skutkový předpoklad, na němž by založeno bylo rozhodnutí odvolacího soudu, nýbrž o právní úsudek odvolacího soudu vyvozený ze zjištěných skutkových okolností, který nelze napadati dovolacím důvodem rozporu se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.), nýbrž jen dovolacím důvodem právní mylnosti (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) a jen tímto dovolacím důvodem jest se obírat. V příčině té jest řešiti jen otázku, zda vypovídáný byt je »náhradním bytem« ve smyslu § 27 (dříve § 32) zákona na ochr. náj., či nikoliv. Podle stálé judikatury nejvyššího soudu (sb. n. s. čís. 12758, 8971, 6838 a j.) rozumějí se náhradními byty podle § 32 (nyní § 27) zákona o ochr. náj. takové byty, jež podle ustanovení § 1 odst. (2) čís. 9, 12, 13 a 16 (nyní souhrnná citace § 1 odst. 2) na základě soudního rozhodnutí po provedení předepsaného řízení (§ 4) musí býti opatřeny nájemníkům, aby mohla proti nim býti povolena výpověď z jejich dosavadního bytu. Aby se obmezení práva volné výpovědi podle § 27 stalo účinným proti pronajímateli nového bytu, jest třeba kromě soudního usnesení ještě souhlasu (třeba i mlčky) pronajímatele nového bytu, že pronajímá byt jako byt náhradní (srov. rozh. čís. 12758 sb. n. s.). Aby tedy byt stal se »náhradním« ve smyslu § 27 zák. o ochr. náj., musí býti pronajat nájemníku, ohledně něhož vlastník domáhal se u soudu svolení k výpovědi, neboť nájemník dosud chráněnému má opatřiti náhradní byt. »Opatřiti« znamená tu, že pronajímatel buď sám pronajme nájemníku jiný byt ve vlastním domě, nebo že se mu postará o byt v cizím domě, jehož vlastník jest ochoten pronajmouti nájemníkovi byt uznaný soudem za dostatečný jako byt náhradní. Ve smluvní nájemní poměr s vlastníkem nového bytu musí tedy vstoupiti vypovězený nájemník, nikoli dřívější pronajímatel. Proti dané výpovědi bránila se žalovaná strana jednak námitkou, že není nájemníkem, kteroužto námitku oba nižší soudy správně vyvrátily, jednak námitkou, že jde o náhradní byt ve smyslu § 32 zák. o ochr. náj., kterážto námitka není oprávněna. Je nerozhodno, že žalovaná strana najala byt pro Štěpána K-e, a že se tento do bytu nastěhoval, neboť Štěpán K. se žalobci nájemní smlouvu neuzavřel, nýbrž nájemcem sporného bytu stalo se žalované společenstvo. Bez významu jest také okolnost, že podle odst. II.

nájemní smlouvy ze dne 7. října 1931 měl platiti část smluveného ročního nájemného Štěpán K., neboť Štěpán K. i jeho manželka nikdy neplatili nájemné žalobcům, nýbrž vždy jen žalované straně. Odvolací soud pochybil tudíž po stránce právní, když považoval vypovídaný byt za byt náhradní podle § 27 zák. o ochr. náj. Poněvadž námitka, že žalovaná strana není nájemníkem, byla vyvrácena, a ježto neobstojí ani druhá námitka žalované strany, že jde o náhradní byt jsoucí dosud pod záštitou zákona, bylo obnoviti rozsudek prvního soudu.

Čís. 14741.

Pro exekuci k zajištění nároku na chudinskou podporu neplatí předpis § 6 zák. čís. 4/31, nýbrž ustanovení § 94 odst. 1 nař. čís. 8/28 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1935, R I 1229/35.)

Pravoplatným výměrem zemského úřadu v P. byla uznána obec J. povinnou platiti vymáhajícímu věřiteli na děti 40 Kč měsíčně chudinské podpory. K jeho návrhu byla prvním soudem vymáhajícímu věřiteli na základě uvedeného titulu povolena jednak uhrazovací exekuce k vydobytí nezaplacených částek, jednak exekuce zajišťovací k zajištění dosud nesplacených částek na rok předem. Rekursní soud návrh odmítl. Důvody: Výměry správních úřadů, o něž se návrh opírá, byly by podle § 1 čís. 12 ex. ř. exekucními tituly jenom, kdyby zákon čís. 105/63 ř. z. a zák. čís. 59/68 z. z., jež jsou jim podkladem, nebo jiný zákon přiděloval nucený výkon rozhodnutí samosprávnými úřady tu vydaných soudům. Takového zákonného předpisu tu není a povolil první soudce neprávem tuto exekuci.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, pokud jde o povolení exekuce uhrazovací, jinak návrhu nevyhověl.

Důvody:

Že byl dovolací rekurent oprávněn k návrhu na povolení soudní exekuce na základě exekucních titulů správních úřadů, podle nichž byla obec povinna platiti mu na děti měsíčně 40 Kč, vyplývá z důvodu, jež uvedeny byly v rozhodnutí čís. 11475 sb. n. s., k němuž se tu poukazuje. Vymáhající věřitel žádal ještě, aby mu byla povolena exekuce k zajištění splátek na dobu jednoho roku, dovolává se § 6 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 sb. z. a n. z roku 1931. Nejsou tu však podmínky tohoto zákonného předpisu, protože nejde o alimentaci, jak ji má na mysli § 5 c. z. a nejde ani o nárok, o kterém by rozhodnutí náleželo soudu. Jde o chudinskou podporu, tedy o nárok veřejnoprávní, pro jehož zajištění by přišlo v úvahu ustanovení § 94 nař. č. 8/28 odst. 1, jehož podmíněk by však vymáhající strana nesplnila a ani ne tvrdí nebezpečí, o němž se tam činí zmínka.